

*Rūjienas novada cilvēku
atmiņas par
akciju “Baltijas ceļš”
1989.gadā.*

*Apkopoja: Dzintra Vende
2019.gada maijā.*

Strādājot šajā laikā Rūjienas pilsētas bibliotēkā, mēs, bibliotēkas darbinieces bijām tās, kuras koordinēja Latvijas Tautas frontes izdoto avīzi "Atmoda". Lasot šo avīzi, uzzināju, ka tiek rīkots "Baltijas ceļš", neko nezinot, kas ir Molotova – Ribentropa pakts. Vecāki nekad mājās par tādām lietām nerunāja un skolā neko nemācīja. Tas bija kaut kas jauns, it kā kādas durvis būtu atvērušās uz kaut ko nezināmu. Sapratu, ka man šajā pasākumā jāpiedalās. Tur biju ar savu vīru un bērniņu, kurš toreiz bija man zem sirds, kā arī mani radi un draugi. Īpaši šim notikumam negatavojos, attiecīgi apģērbos un gāju uz ceļa posmu, kas ir pretī Endzeles ezeriņa ceļgalam. Laiks bija silts un saulains. Atceros, ka virs galvām lidoja helikopters un garām brauca automašīnas un mūs fotografēja un filmēja. Īpaši negatavojos, jo viss bija noorganizēts. Baltijas ceļš bija ļoti tuvu manām mājām, tādēļ uz to aizgāju ar kājām. Pēc tam organizēti ar autobusu braucām uz Igaunijas robežu uz pasākumu. Braucot uz Unguriņiem (tā sauca šo vietu pie robežas), bija jau vakars un krēsloja. Piebraucot tuvāk pie robežas atceros, ka gar abām malām stāvēja automašīnu rindas vairāku kilometru garumā. Diezgan garš gabals bija jāiet ar kājām, lai nokļūtu līdz pasākuma vietai. Tajā laikā tas likās neierasti.

Spilgtākais iespaids par šo pasākumu bija lielais ugunskurs, kurā dedzināja plakātu ar Molotova – Ribentropa pakts uzrakstu. Arī cilvēku vienotība, kopības sajūta, pleca sajūta, sadoties rokās. Tā bija sajūta, ka pa kauliem skrēja skudriņas. Visi cilvēki bija tik vienoti un bija liela kopības sajūta.

Kad gatavojos Baltijas ceļam, tiešām biju pārliecināta, ka kaut kas būs savādāk nekā līdz šim.. Bet tas viss bija tik nezināms. Mazliet bija arī baiļu sajūta, vai kaut kas nenotiks.

Pēc pasākuma sajūtas bija mazliet dīvainas, jo neviens jau nezināja. Kas būs pēc šī pasākuma. Tagad ir gandarījuma sajūta, jo zinu, ka esmu to izdarījusi un mani bērni par to pasaka paldies. Un tad ir sajūta, ka tu to neesi darījis pa velti.

Rudīte Vizule intervēja Ginta Jostsone 27.04.2019

Kad piedalījos Baltijas ceļā, man bija 20 gadi. Atrados uz Valmieras – Rūjienas šosejas pie Pīleņģu pieturas.

Vairs neatceros kā uzzināju, ka tiek rīkots Baltijas ceļš. Tajā laikā dzīvoju Naukšēnos. No Naukšēnu pagasta gāja autobuss. Mūsu vietas bija no Pīleņģu pieturas uz Valmieras pusi. Baltijas ceļš būtiski neietekmēja manu viedokli par sabiedrībā notiekošo. Mūsdienās tas ir tikai atceres pasākums.

Baltijas ceļa laikā bijām ļoti saviļņoti un patriotiski noskaņoti. Pēc Baltijas ceļa vēl ilgi šīs emocijas nerimās un atkal un atkal nāca prātā saviļņojošais notikums. Tagad Baltijas ceļš neraisa nekādas emocijas. Cilvēki bija ļoti draudzīgi, labestīgi saviļņoti. Cik atceros, tad laiks bija labs. Līdzī nekas nebija jāņem. Manā posmā laikam pietika cilvēku. Daudz ko vairs neatceros.

Ķoņu pagasta kultūras darbinieces Marutas Krastiņas atmiņas.

Manas atmiņas par Baltijas ceļa akciju 23.08.1989.

1989.gada 23.augusts bija diezgan saulaina diena. Tas jau vien bija kaut kas, ka šis mūsu valstij tik nozīmīgais Baltijas ceļš gāja caur mūsu pagastu un arī grandiozais mītiņš notika mūsu pagastā. Man tajā laikā bija 39 gadi. Biju devusies atvaļinājumā. Par gatavošanos Baltijas ceļam uzzināju no Latvijas preses izdevumiem, radio vai TV. Baltijas ceļa akciju, galvenokārt, organizēja Rūjienas Tautas frontes atbalsta grupa ar Ilmāru Landrātu vadībā, izmantojot norādes un rīkojumus no Rīgas. Protams, piepalīdzēja arī Ķoņu ciema (kolhoza „Cīņa” ?) Tautas frontes atbalsta grupas aktīvistu: Georgs Micītis, Valentīns Ābele, Jānis Švēde un citi. Arī kolhozs „Cīņa” (pr-jis Pēteris Stebers) atbalstīja Tautas frontes aktivitātes.

Ķoņu tautas namā pasākumu noformēšanai bija izgatavoti plakāti ar latviešu tautiskiem rakstiem, tad šie plakāti tika izmantoti pasākuma noformēšanā.

23.augustā arī es devos piedalīties šajā akcijā. Biju pārliecināta, ka man noteikti jāpiedalās šajā pasākumā. Bija daudz mašīnu, citas jau brauca uz robežu. Centos atrast vietu, kur nostāties. Stāvēju uz ceļa netālu no savas mājas „Vecās skolas” ceļgala uz „Kalvju”(tautā sauktas „Krancīši”) mājas pusi. Neatceros ar ko stāvēju kopā, bet tie katrā ziņā, bija no Latgales puses. Kādam no stāvētājiem, laikam ? bija radio, nu, bet mēs kādu brīdi stāvējam, sadevušies rokās.Tā rokās sadošanas bija tāda diezgan haotiska un neziņu pilna – vai mēs esam pareizi nostājušies, cik ilgi jāstāv... un nekādas lielas emocijas neizraisīja. Tur, kur es stāvēju, rokās varējam sadoties, cilvēku pietika. Minūtes desmit, varbūt piecpadsmit, stāvējam, tā kā daudz mašīnas jau brauca uz robežu, tad arī mēs devāmies uz robežmalu. Mani paņēma pa ceļam līdzī kādi braucēji ar vieglo automašīnu. Pirmais, kas pārsteidza; jau tālu pirms robežas, ceļmalas bija pilnas ar automašīnām, un tuvāk pie robežas vairs nebija iespējams piebraukt. Arī mūsu mašīna bija jāatstāj vairāk kā km attālumā. Tālāk devāmies kājām..

Robežmalā pie bijušo „Valģu” māju varenajiem kokiem bija sagatavots liels ugunskurs un vieta, kur uzstāties Latvijas un Igaunijas Tautas frontes vadītājiem un citiem runātājiem. Tagad jau šis laukums aizaudzis ar

kokiem un krūmiem. Gar mežmalu tirgojās kaut kādi tirgotāji. Sāka jau nedaudz krēslot, bet gaisā virmoja kādas īpašas strāvas. Satraukums, patriotiska noskaņa, iekšējs lepnums – es arī atrodos kopā ar visiem... Cilvēki bija ļoti, ļoti daudz. Daudziem cilvēkiem līdzī bija karogi /vairāk gan Igaunijas, mazāk Latvijas/. No mūsu pagasta ar Latvijas karogu bija ieradies Eduards Pētersons no „Vecglāznieku” mājām, viņš karogu saglabājis vēl no Ulmaņalaiku brīvās Latvijas. Praktiski, kad ieradās Tautas frontes vadītāji un sākas mītiņš, cilvēki stāvēja viens pie otra un kaut ko redzēt, arī dzirdēt bija grūti. Runas teica Dainis Īvāns, no Igaunijas puses Savisārs un vēl citi. Uzliesmoja ugunskurs, atbrauca „vācu” motociklisti un ugunskurā tika samesti nodevīgie Molotova- Rībentropa pakta plakāti, tā simbolizējot, ka patiesībai par šo paktu jānāk atklātībā un Baltijas republikām jābūt brīvam. Daudz kas jau arī pazudis no atmiņas, bet taisni kopības izjūta ir saglabājusies atmiņā visvairāk. Bija tāda sajūta, it kā visi cilvēki būtu tuvi pazīstami un labi draugi. Pasākums bija izteikti emocionāls un saviļņojošs līdz asarām acīm. Ļoti pārsteidza lielie cilvēku pūļi, kas šeit piedalījās, cilvēku atsaucība un labvēlīgā attieksme vienam pret otru. Pie Latvijas un Igaunijas robežas bija sadegtas tūkstošiem svecīšu, kas tumsā, izskatījās ļoti saviļņojoši un skaisti. Daudzi cilvēki šodien jautā, vai nebija bailes. Par bailēm es tobrīd vispār neiedomājos, bet dodoties mājās vēl vairākas dienas domas saistījās pie mūsu tautas vēstures un pie šī vienojošā pasākuma. Nebija jau tā, ka es neko nezināju ne par šo Molotova- Rībentropa paktu, kā arī par Staļina briemīgajām represijām, bet tomēr es biju padomju laika bērns, „sastumts” ar padomju ideoloģiju, sagrozīto vēstures patiesību, tāpēc šis notikums man lika daudz dziļāk ieskatīties mūsu valsts vēsturē, cilvēku likteņos un pārdomāt, pat izanalizēt mūsu vēsturi.

Maruta Krastiņa
dzīvo Ķoņu pagasta “Vecā skola”

Ipiķu pagasts.

Raksta **Valda Zilpauša** no Ipiķu pagasta "Krūmiņiem", dzimusi 1949.gadā

"... 1989.gada 23.augustā man bija 40 gadi. Diena bija brīnišķīga un saulaina. Mūsu ģimene atradās 3 km no "Unguriņiem", pie Igaunijas robežas. Ipiķu pagastā toreiz tika rīkota kolektīvā piedalīšanās "Baltijas ceļā."

Bērnībā tika dzirdēta par "Latvijas laiku", dzirdēts par notikušo radio pārraidēs, "Brīvā Eiropa". Tas viss lika aizdomāties par notiekošo valstī. Šajā sakarā tika pieņemts lēmums – jāpiedalās. Līdzīgi uz pasākumu mūsu grupai bija tautiskās jostas un prievītes. Tas bija tamdēļ, ka mums nebija tik daudz cilvēku un lai nebūtu pārrāvums. "Baltijas ceļa" laikā izjutām drusku bailes, ka uz robežu ar helikopteru tika atvesti valsts pārstāvji. D. Ivāns un Savisārs Igaunijas pārstāvis. To mēs tā kā nezinājām. Pēc "Baltijas ceļa" bija tāds kā pacilājums, ir paveikts kāds etaps dzīvē. Tagad pa šiem 30 gadiem cenšos apmeklēt visus pasākumus uz robežas. Par pasākumiem jāpateicas Ķoņu pagasta kultūras darbiniecei Marutai Krastiņai un Lilli pašvaldībai. Tās vispār bija neaprakstāmas sajūtas, cilvēku pūlis visapkārt draudzīgi laimīgi. Cilvēku pūlis devās uz robežu. Mašīnas bija jāatstāj vairākus km no robežas, jo nebija vietas kur atstāt. Tāds pats cilvēku pūlis plūda no Igaunijas puses Lilli. Robežu punktā uzrunu teica Dainis Ivāns un Savisārs. Tika laistas raķetes un iedegtas svecītes. Lielais ugunskurs kurā nosacīti sadedzināja pagātni. Sekoja koncerts līdz rīta gaismai. "

Vilpulkas pagasts

Ilga Kļaviņa (Vilpulkas iedzīvotāja) 76. gadi

" Tajā laikā dzīvojām diezgan nospiestā vidē. Es strādāju par feldšeri Vilpulkā. Vīrs jau bija no šejienes prom. Nauksēnos strādāja. Iepriekš strādāja kolhozā "Gaisma" par kolhoza priekšsēdētāju. Līdz ar to es biju partijas sekretāres uzmanības centrā. Dzīvoju un strādāju ļoti izolētā vidē, ne ar vienu nekomunicēju un nekontaktējos. Lai pasargātu sevi un savu darbu. Tas saistībā ar tajā brīdī pastāvošo iekārtu.

Par to, ka kaut kas birst informācija bija. Pati Vilpulkā neko nezināju. Informācija nāca gan no vīra dēla, gan vīra darbā runāja. Vīra dēls sauca mūs pievienoties. Viņš dzīvoja Jeros un tā mēs pievienojāmies cilvēku grupai no Jeriem. Paši braucām ar savu mašīnu uz Unguriņiem. Mašīnas bija krustu šķērsu. Kur bija brīvs, tur gājām tik klāt devāmies rokās un stājāmies plecu pie pleca. Ar cerību par pārmaiņām pastāvošajā iekārtā.

Stāvot kopā izjutu tādu kopības sajūtu, saviļņojumu un vienlaikus uztraukumu. Detaļās jau piemirsies, bet atceros, pie sevis iekšēji dungoju dziesmu "Nevis slinkojot un pūstot".

Tā mēs tur nostāvējām, cik ilgi jau aizmirsies, un devāmies mājās. Skatījāmies televīziju, kā un kas noticis citviet Latvija un Baltijā.

Jeru pagasts

Pie “Pīleņu” mājām Endzeles ciematā. 1. no labās radio un Viktors Skuja, nost no ceļa Ausma Skuja. Foto : Jānis Celmiņš. 1989.g.23.08. (no Indras Celmiņas personīgā arhīva)

Uz Baltijas ceļa 1989.gada 23.augustā. Pie “Pīleņu”pieturas, Endzeles ciematā. No kreisās: Indulis Lapsiņš, mazais puika - Toms Lapsiņš, meitene – Liene Lapsiņa, Sandra Lapsiņa, atbraukuši no Sēļu pagasta. Indra Celmiņa, tālāk Jānis Rakeckis. Foto: Jānis Celmiņš. 1989.g.23.08. (no Indras Celmiņas personīgā arhīva)

Indras Celmiņas atmiņas par Baltijas ceļu.

Bija ļoti jauka saulaina diena. Visapkārt ģimenē, rados, kaimiņos runāja par tuvojošos pasākumu “Baltijas ceļš”, jo dzīvoju pie paša ceļa. Bija tāda savienojosa sajūta. Ieraugot to cilvēku masu, kas pulcējās Endzeles ciema teritorijā priecēja un jutos piederīga visam tam. Atceros kā šodien, jo tajā 23.augustā gaidīju savu meitiņu, kurai bija jādzimst oktobrī. Man saglabājušas ir divas mana vīra fotografētās fotogrāfijas. Fotogrāfijā ir redzams mans tēvs ar radio aparātu blakus. Tagad žēl, ka tik maz bildes safotografējām, tad jau nedomāja, ka tas būtu tik noderīgi. Sadevāmies rokās un stāvējām cilvēks pie cilvēka, kopā ar kaimiņiem un atbraukušiem radiem no Sēļu pagasta. Manam brālēnam tā bija dzimšanas diena. Vēl atceros, ka pāri lidoja helikopters, domājām, ka mūs filmē. Visapkārt bija pozitīvi noskaņoti cilvēki. Jutos piederīga tam visam un tā jutos joprojām. Līdz šodienai cenšos katru gadu atcerēties šo dienu izliekot Endzeles ciemata teritorijas garumā ap 150 – 200 svecītēm (1 km.) Bez Baltijas ceļa 1989.gadā piedzīvotas arī citas aktivitātes. Ugunsroku iedegšana, skrējieni, Gaismas tilti. Visur esmu piedalījies un piedalīšos, atbalstīšu arī turpmāk, kamēr dzīvošu.

2009.gada maijs.

Regīnas Priedes atmiņas.

Atceroties tālo laiku par Baltijas ceļu, vēl tagad jūtu lielu saviļņojumu. Tajā laikā strādāju kolhozā “Straume”, dzīvoju Endzeles ciematā, netālu no lielceļa uz kura bija akcija “Baltijas ceļš”. Kopā ar vīru Jāni Priedi un meitu Laimu bijām nolēmuši iet uz ceļa, bet ieraugot, ka tik daudz cilvēku uz ceļa bija pilnīgi saspiedušies rindā, tad meklējām kur brīvāka vieta. Tā kā mums bija sava mašīna, tad mums ieteica braukt un meklēt brīvāku ceļa posmu. Braucām uz Ķoņu pagasta pusi, tur mežainā apvidū, rinda bija pavisam pārtrūkusi. Izretinājāmies. Es paņēmu savu plecu lakatu rokās, lai ceļš izskatītos garāks. Tomēr palika tukša ceļmala bez neviena cilvēka, cik tālu vien skatiens varēja aizsniegt. Acīmredzot bija organizatoriskas kļūdas. Taču saviļņojumu tas nemainīja. Gadiem ejot, Baltijas ceļš Jeru pagastā turpinās, nekur nav pazudis. Tas ir ieguvis citu veidu - katru gadu 23.augusta vakarā pie autobusa pieturas, uz abām pusēm, tiek izliktas svecītes. Liekas, ka autobraucēji ir kopā ar mums – viņi brauc lēnāk un signalizē. Šajos pasākumos piedalās ciemata iedzīvotāji arī ģimenes ar bērniem. Arī es un mani mazbērni ir piedalījušies - iededzām svecītes, gan akcijā “Gaismas tilti”, gan arī citu gadu pasākumos. Bērniem, tas bija liels notikums un vēl tagad ir atmiņā.. Savās skolās, Rīgā, mazbērni stāsta par šo notikumu un klases biedri bijuši pārsteigti, ka kaut kas tāds notiek. 23.augusta pasākumā piedalījušies arī mani viesi no ārzemēm un ir aizkustināti un pārsteigti, ka mūsu pagastā šis pasākums ir tik ilgi noturējies. Ceru, ka 23.augustā svecītes degs vēl ilgi.

2019.gada maijs.

Dzintras Vendes atmiņas par 1989.gada 23.augustu.

1989. gada 23. augustā man bija 29 gadi. Biju precējusies un man mājās bija divi mazi bērni. Par Baltijas ceļa akciju uzzināju no Jeru pagasta Tautas frontes biedriem, gan arī lasot avīzes un klausoties radio. Mūsu pagasta cilvēki tika aicināti nākt uz lielceļa pie “Pīleņģu” pieturas. Tā kā dzīvoju ciematā, tad kājām devāmies uz lielceļu. Gāju kopā ar vīru un kaimiņiem. Nonākot uz lielceļa redzējām lielu rindu ar cilvēkiem uz abām pusēm. Mums vieta atradās pie “Krūmiņu” māju ceļgala. Malās bija sabraukti dažādi autobusi. Daudz bija svešu cilvēku, savesti no citiem rajoniem. Netālu stāvēja Smiltenes puses cilvēki. Satikām vīra māsu ar vīru no Palsmanes. Sākumā stāvējām gar ceļa malu, tad visiem bija jāvirzās un kādu brīdi jāpastāv uz ceļa baltās svītras. Apkārt skraidīja organizatori, dodot rīkojumus kur stāvēt, lai nepaliktu nekur pārrāvumi. Mūsu cilvēkus organizēja Aigars Birkavs, Andris Lūsis. Par ceļa posmu no Rūjienas līdz Oleriem atbildīgais bija Juris Alps. Sadevāmies visi rokās un tā kādu mirkli (15 min.) pastāvējām. Kaut kur tālu dzirdējām helikoptera rūkoņu. Notikuma svarīgumu gan tolaik tā īsti nesapratām. Tika ziņots, ka rokās sadodas visas trīs Baltijas valstis. Radio visu laiku stāstīja vēstures notikumus. Dažiem uz ceļa bija līdzīgi radio aparāti. Par protestiem un mītiņiem Rīgā, lasījām “Atmodas” avīzē, kuru dalīja Latvijas tautas frontes atbalsta grupas biedri. Tolaik tādu priecīgāku pacēlumu radīja tas, ka Augstāka padome pieņēma lēmumus par individuālām zemnieku saimniecībām, latviešu valodas atzīšanu par valsts valodu un izsūtīto rehabilitāciju. Par to tika mājās runāts, jo mana mamma bija izsūtīta uz Sibīriju. Mamma gan atteicās piedalīties šādā akcijā.

Pēc šīs Baltijas ceļa akcijas, sāku vairāk interesēties par šo vēsturisko notikumu. Strādājot par kultūras darba organizatori Jeru pagastā, 2004.gadā pagastā, saņēmām rīkojumu – uz ceļa pie apdzīvotām vietām, iedegt ugunsiskus, lai atzīmētu 15.gadus “Baltijas ceļam”. Uguns kuri tika iedegti Oleros, Endzelē un Jeros – autobusu pieturvietās. 2005. gadā nekādu rīkojumu nebija, bet pati izdomāju, ka varētu izlikt svecītes, tur kur mēs stāvējām 1989. gadā, un aicināt skolēnus un skolotājus no tuvējās Jeru pamatskolas piebiedroties. Tā mēs kopā ar skolēniem izlikām svecītes un sadevāmies rokās. Sākumā lielu izbrīnu mūsu svecītes radīja autobraucējiem, vairāki apstājas un prasīja, kas te notiek. Braucot no Rīgas uz Rūjienu, nekur svecītes šai vakarā nedega un vēl joprojām nedeg. Parasti tās ir gandrīz kilometra garumā un tumsā ir iespaidīgs skats. To var redzēt arī tie, kas dodas baudīt pasākumu uz Latvijas Igaunijas robežu. Pirmajos gados liels prieks bija, ka mūsu izliktajai svecīšu rindai kāds ir pielicis galā vēl savu svecīti. Sapratām, ka mūsu ideja tiek atbalstīta. Katru gadu 23.augusts uz ceļa tiek atzīmēts, gan ar valsts noteiktajām akcijām kā – “Sirdspuksti Baltijai”, “Gaismas tilti” un arī svecītes tiek izliktas pēc mūsu: Indra Celmiņas un Dzintras Vendes iniciatīvas. Bija gadi kad svecītes likām tikai divas vien, bet vēlāk mums piebiedrojās vairāki ciemata iedzīvotāji. Vienmēr līdzīgi ņēmu fotoaparātu, lai piefiksētu šo notikumu. 2018.gadā savācu fotogrāfijas gan savas, gan Madaras Murānes, Alekseja Koziņeca, Jāņa Celmiņa, Līgas Švalbes, Indras Celmiņas un izveidoju izstādi “Endzeliešu uguntiņas Baltijas ceļā”. Pēdējos gados mums piebiedrojās jaunieši, kurš piedzima 1989.gada 23.augustā. Atzīmējot savu dzimšanas dienu – viņš ar saviem draugiem un vecākiem nāk uz ceļa un izliek savu svecīšu rindu. Tā rodas cerība, ka svecītes 23. augustā pie Endzeles ciemata degs vēl ilgi.

2019.gada maijs.

Pielikumā : Fotografāijas no Baltijas ceļa atceres pasākumiem Jeru pagastā un uz Igaunijas Latvijas robežas.

2004.gada 23.augustā 21.00 uguns kuri uz Baltijas ceļa. Pieturvietās – Oleros, Pīlenģos un pie pansionāta “Rūja” tika kurināti uguns kuri un dedzinātas lāpas. Pulcējās cilvēki, lai pieminētu akcijas “Baltijas ceļš”- 15. gadadienu.

2005.gada 23.augusts apdzīvotā vietā Endzele.

No Jeru pagasta “Krūmiņu” mājas līdz zāgētavai “Silviko” stiepjas svecīšu rinda 1 km garumā, kas atgādina par cilvēku rindu uz Baltijas ceļa 1989.gadā. Togad atmiņas pasākumā tika aicināti skolēni un skolotāji no Jeru pamatskolas.

1.no kr. Dzintra Vende, skolotāja Ilze Leska.

No labās : Gita Vesere, Jēkabs Veseris, Adelīna Leska , Alberts Leska, Valdis Leska, Sandris Pinka, Aivis Švalbe, Kristis Aspērs.

No kreisās : Alberts Leska, Adelīna Leska, Gita Vesere, Jēkabs Veseris, Dzintra Vende. Stāv Ilze Leska un Valdis Leska.

2006.gads – Svecītes uz Endzeles ciemata ceļa izliek Dzintra Vende un Indra Celmiņa.

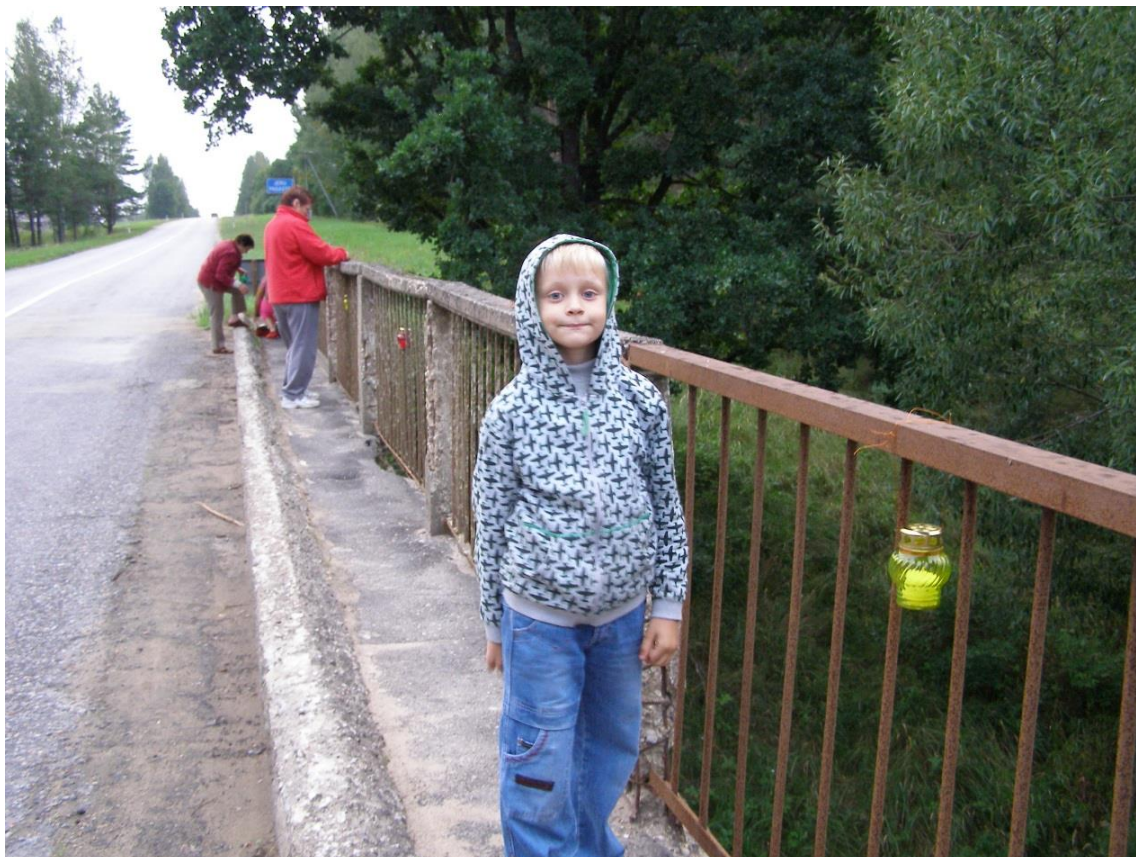
2007. gads Endzeles ciematā uz ceļa izliekam svecītes. Braucot mājās no pasākuma uz robežas, mums piedroņās arī Rencēnu pagasta priekšsēdētājs Kārlis Sedvalds. 1. no kr. Regīna Priede, Ēriks Rāve.

2008.gada 23.augustā – piedalījāties Latvijas proklamēšanas 90.gadadienas svinību projektā “Gaismas tilti”.

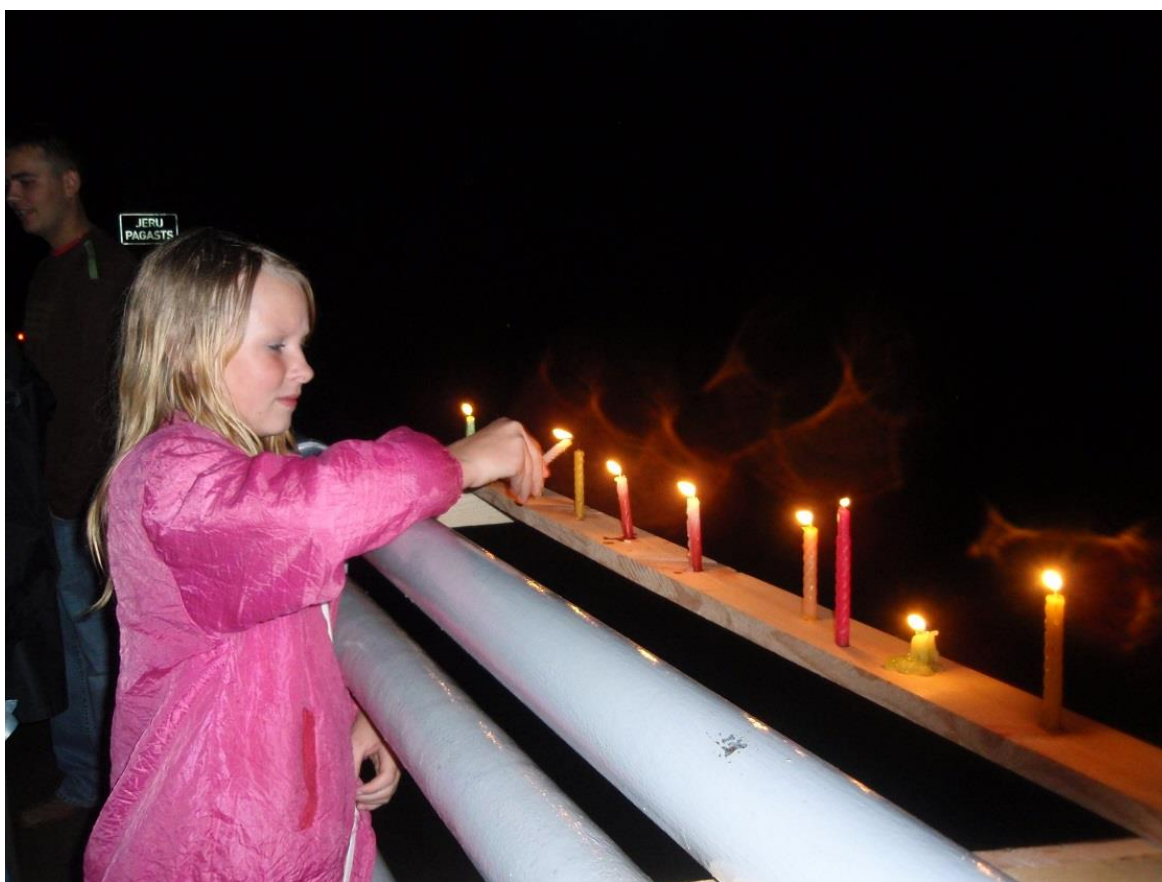
Uz Sedas tilta . Priekšplānā meitene ar svečīti – Una Paleja, aiz viņas – Indra Celmiņa un Vita Rakecka.

Uz Sedas tilta – Jānis Hūns.

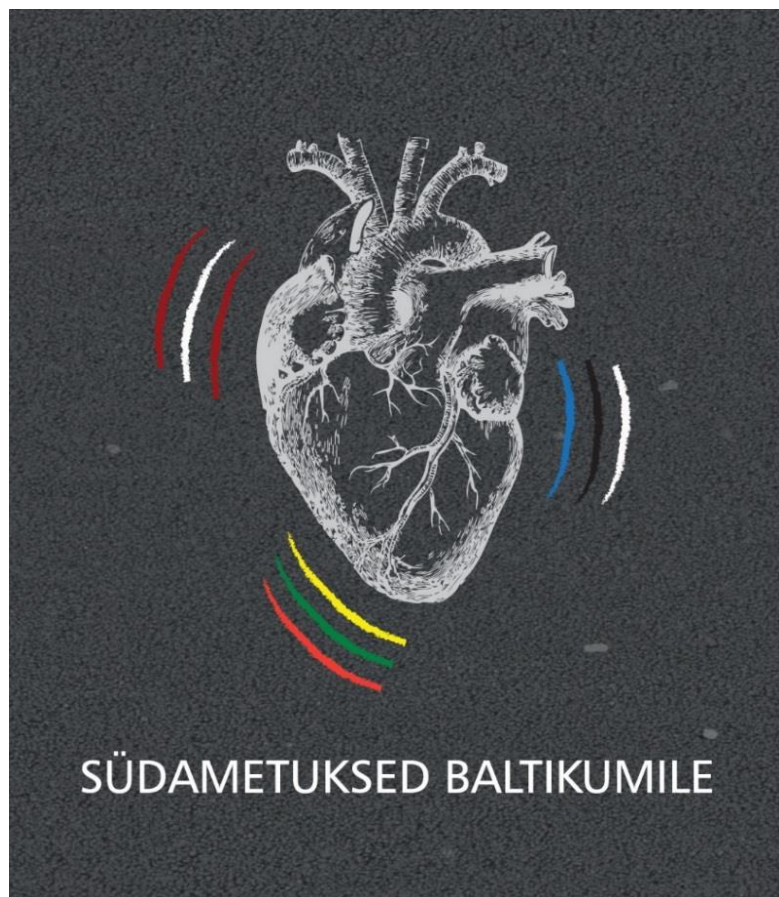

Regīna Priede ar mazbērniem noliek svecītes autobusu pieturā Oleros.

Svecīšu dedzināšana uz Sedas un Rūjas tiltiem. Ieva Ostaša uz Rūjas tilta.

2009.gada 23. augustā – skrējiens “Sirdspuksti Baltijai.”. No Jeru pagasta pietur punkta skrēja Madara Celmiņa

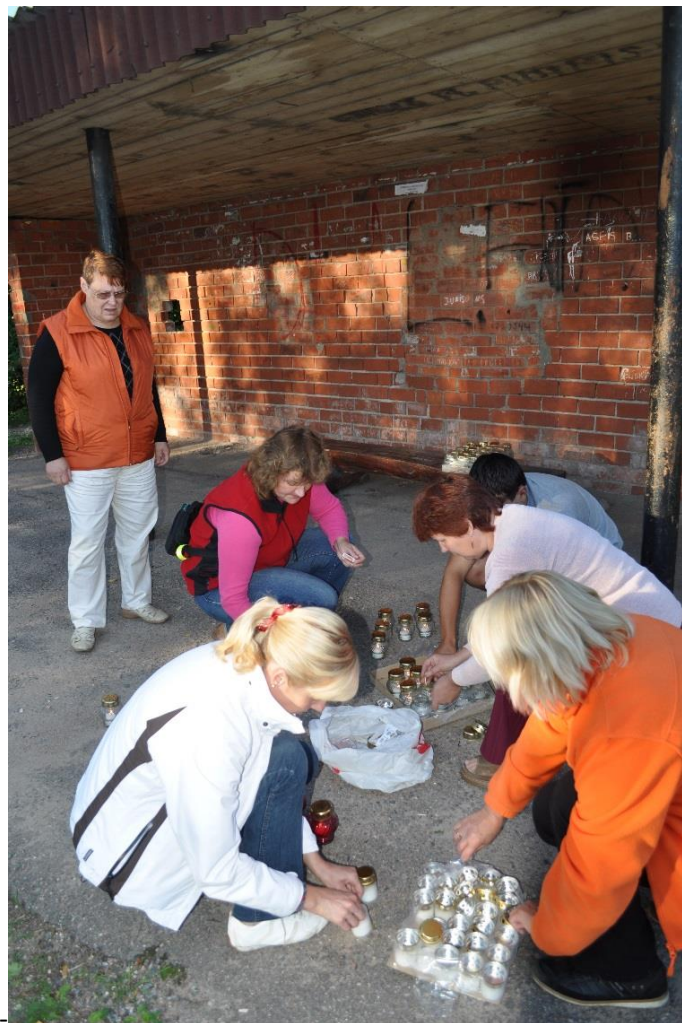

Skrējiens no Rūjienas. Arī mēs palīdzam skriet.

2010.gads Endzeles ciemata "Pīleņu" pieturā gatavojām sveces izlikšanai uz ceļa.

Indra Celmiņa, Ērika Rāve un Dzintra Vende.

2011.gads –atkal uz ceļa tiek izliktas sveces Indra Celmiņa kopā ar Kaiju Lauri.

2012.gadā uz Igaunijas robežas. Pēc svecīšu izlikšanas kopā visi braucām uz Igaunijas robežu.

2013.gads .

2014.gads.

Dzintra Vende.

Indra Celmiņa.

2015.gads. Koncerts pie pagasta padomes ēkas. Spēlē Kocēnu pūtēji.

Koncerts pie Jeru pagasta padomes, pēc tam izlikām svecītes un braucām uz Latvijas – Igaunijas robežu.

Ērika Rāve , Māra Brīnuma un Jēkabs Vesperis.

Uz Latvijas – Igaunijas robežas.

2016.gadā – atkal izliekam svecītes, pēc tam braucam uz robežu skatīties koncertu.

Uz Latvijas – Igaunijas robežas – igauņu meitene, dziedātāja – Izabella.

2017.gads - Līst lietus, bet tas nemazina vēlmi turpināt tradīciju un izlikt svecītes uz "Baltijas ceļa". Indra Celmiņa, Ērika Rāve, Regīna Priede, Laima Priede, Paula Priede un Vācijas pilsonis – Ernsts Ulrihs Doiker.

2018.gads. Endzeles muižā izstāde “ Endzeļiešu uguntiņas Baltijas ceļā.” Izstādītas fotogrāfijas sākot no 1989.gada Baltijas ceļa, fiksējot katra gada notikumus uz ceļa posma 1 km garumā pie “Pīleņu” pieturas Endzeles ciematā.

uz Baltijas ceļa

...vesturiskajiem faktiem, no kuriem izietas Baltijas valsts. Baltijas ceļš
23. augustā, kad PSRS un Vācijas sadalīja ietekmes sfēras Austrumātrī. No Valmieras akcī
turpinājās maršruts Jēd. Uzilēni, Rencēni, Oleri, Endzale, Rūjiena, Koci, Rīva Latvijas, Igaunijas
robežai.

Māra Brīnuma, Keita un Andrejs Krēsliņš palīdz izlikt svecītes .

Un tā tas turpināsies...